

(Zoom: la pedra, voltada d'herba, instaura el paisatge)

És que una gramàtica
Del món el faria més amable? Una paraula tèrbola,
Una llum conquerida i un amant besat gairebé de memòria,
Un amant com de lluny, l'en picat
Subtil que a contracor el magnifica,
Un angle obscur, la tenebra,
Dos cossos en un temps d'abraçada poètica,
Una imatge perfectament discontinua?

Independentment

Dels efectes especials, el compaginador, l'ordre
Establert en el rodatge pot organitzar els ponts del temps,
Una estructura autèntica des d'un dolor musical,
Les fal·laces transicions, els canvis de lloc
Amb seqüències contundents, emblemàtiques; l'agulla
Del rellotge escarlata, que salta obligatòriament
d'una hora a una altra;
I en quarentena l'almanac,
Les fulles del qual volen i esmalten els mesos, com de marbre,
d'or els anys que depenen de la voluntat narrativa;
Els trens, dels que evidentment ja no es fabriquen,
com ha de ser,
I els avions, és a dir, els viatges, tot l'amor d'Hiroshima.
I Marguerite, un personatge més, excitant la mort
com si d'un adjectiu es tractara, mirant-se el dúctil desconcert,
Això que ella sap que després en diran sensibilitat femenina
I que senzillament és una reconciliació íntima de la realitat
Amb la memòria, passat, present
I futur en l'espai únic d'una sola mirada.